miseks ja römo maitsmiseks neil tarwis olli. Piibli-ramat nimmetab sedda kohta Edeniks ehk römo-paigaks. Seäl ellasid nemmad lahkeste ja röömsaste, sest et tundsid endid terwed ja ilma süta ollewad. Lomadest olli neil hea meel, ja söid nemmad sest wiljast, mis wössud ja puud rohkeste kandsid. Ühhe aintsa pu wiljast olli agga neid keeldud sömast, ja olli selle pu nimmi: hea ja kurja tundmise pu, sest et temmast piddi nähtama, kas innimesed endid hea wöi kurja pole hoidwad. Us olli kawwalam kui muud lomad. Ta kiusas Ewat, ja temma himmo hakkas ärrakeeldud pu-wilja peale käima, egga suutnud sellele wastopánna, waid läks, wöttis, söi, ja andis ka Adamile.

Said nemmad sönud, läksid kohhe nende silmad lahti, ja märkasid peagi, mis önneto ello sest tulleb, kui innimene ülle Jummala kelo teeb. Selle päwani ollid allasti käinud, egga teädnud ennast omma waggadu-ses sest häbbeneda. Nüüd häbbenesid teine teist ja teggid ennestele pölli wigi-lehtest, ja kui öhto pole tundsid Issandat aedas ollewad, peitsid endid pude wärjo. Agga kes wöib Köigewäggewama eest ärrapögge-neda? Adam ja Ewa piddid omma süüd üllestünnistama, ja et kül Adam ennast Ewaga, ja Ewa ussi kiusatusega püdis wabbandada; siiski möistsid möllemad, et teise kiusatus sedda ei wabbanda, kes issi käsko tünneb.

Ähwardud nuhtlus ei jänud tullemata. Neid aeti Edeni-aiast wälja, kus nemmad sia male ni önnelikult ellanud, ja keeldi neile iggawese aia peale taggasitullemist. Sest kirri ütleb: „Jummal panni hommiko pole wasto Edeni rohho-aeda kerubid ja möka kui tulle-leek, mis sénna ja ténna ennast pöris."

Ei tundnud nemmad ennam seggamata römo kui tännini, waid ollid nüüd kibbeda, waewalise ja murreliko ello sisse sattunud, kellest ei muud kui agga surm wöib peästa.